U I’M

Semmi különleges

Copyright © 2025 by U I'm

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, scanning, or otherwise without written permission from the publisher. It is illegal to copy this book, post it to a website, or distribute it by any other means without permission.

First edition

This book was professionally typeset on Reedsy.
Find out more at reedsy.com

Contents

1	1	1
2	2	3
3	3	6
4	4	10
5	5	13
6	6	15
7	7	17
8	8	19
9	9	21
10	10	23
11	11	25
12	12	27
13	13	29
14	14	31

1

1

Történetünk főszereplője José Garcia. Azt hinnéd valami különleges ember, hogy egy izgalmas utazásban vesz részt, tragédiákon keresztül, talán természetfeletti erői lesznek, vagy rátalál az igazi romantikus szerelem, végül is akkor mi másért lenne pont Ő(ő) egy könyv főszereplője?; de ha ezt hiszed, akkor tévedsz. Hiszen José Garcia csupán egy rettentő átlagos ember, ugyanúgy mint mindenki más, a szokásos plasztik letét éli, és talán boldogan gondol vissza rá halálos ágyán, hiszen azt hiszi, José Garcia a történetének főszereplője; de hogy lehetne az, ha ugyanaz mint a mellékszereplők? Hisz ez a könyv rólad is szólhatna, vagy rólam, vagy a szomszédodról, mert a végén úgyis "unus es ex multis".

José Garcia 2008 szeptember 9-én született egy Spanyol kisvárosban. Apja kőműves, brazil család sarja, anyja volt tanárnő, fia miatt most nem dolgozik. Nem született gazdag családba, de nem is szegények. Mikor anyja nagy nehezen megszülte, elsírta magát, együtt sírt a kisfiával, az orvos mosolyogva megdicsérte, ez Maria Garcia első szülése. Miguel

Garcia átölelte feleségét, szerintem boldog is volt, így 21 éves korára.

José Garcia és Maria Garcia egy ideig a kórházba maradtak, Miguel Garcia ez idő alatt mindig vitt epres joghurtot feleségének, az volt a kedvence. Mosolyogva néztek az apró José Garcia-ra , a 3.3 kg-os és alig 50 cm-es csöppségre. Közben eltervezték, hogyan jutnak haza, mit mondanak rokonaiknak, mit fognak vacsorázni. Talán ez valóban egy különleges pillanat; ránéztek a nővérre, aki mosolygott, ő felügyeli az újszülötteket, nap mint nap átélve ezt a pillanatot, amely annyira "különleges", hogy mindennap hazaérve az egyik oka, hogy elfáradva belép hálószobájába, kiszámolva talán 2 év és végre elköltözhet otthonról. De mire tervezgetni?, valószínűleg biztosan boldog így is, hiszen olyan örömmel ment egészségügyi ápolónak tanulni, a céllal, hogy jobbá teheti mások életét. Ezen az sem változtat, hogy nincs ideje barátai társaságára, mindig közbe jön a túlóra, mindig van egy-két őrült beteg a kórházban, és talán Ő(ő) az oka, hogy néha véletlen felcserélődnek az újszülöttek. De hisz ezzel simán megbirkózik, és nem fogja megkérdőjelezni a döntéseit és az életét.(ugye?)

2

2

Fényes szép őszi nap volt, mikor José Garcia újszülöttként megtapasztalta a házat szeptember 12-én, ahol eltölti következő 23-24 évét. Azt mondják ez az időszak a legszebb az ember életében, vagy legalábbis valami hasonlót.

Maria Garcia szülei már a konyhában várták őket, habár tegnap voltak meglátogatni őket, úgy tűnik most sem tudnak betelni José Garcia látványával. A még barnahajú középkorú nő kezébe vette unokáját, beszélt neki, mintha José Garcia értené azt, haja még erős korához képest, de már idősödik, talán 10-15 év és idősek otthonába jut, meglehet, de most teljesen figyelmen kívül hagyja ezt a tényt, és áldottnak, sőt büszkének érzi magát José Garcia miatt. Ó, hogy fog vele dicsekedni a barátnőinek(vagy inkább sóhaj társainak), hogy most már Ő(ő) is nagymama, mint a négy idősebb asszony közül már három. Talán holnap, miután megnézte a reggeli híradót a tévén, és kipanaszkodta magát férjével, milyen szörnyű helyzetben van az ország és a kormány. Közben elszürcsöli kávéját, amit ő feketén szeret, pontosan 2 teáskanál cukorral, néha mikor úgy érzi "különleges" napja

van, és persze maradt még abból az adagból amit egy "kedves ismerősétől" kapott, egy kis karamellát csepegtet a kávéjába. Az ismerőse egyébként gyári munkás, 23 évig voltak szomszédok, a karamella, amit naponta gyártósoron csomagol nehezen romlik, de ha megmarad egy-két ami már közel jár a lejáráshoz, vagy lejárt, annak kicseréli a címkéjét és örömmel osztja el ismerősei körében, akik nagyra tartsák tőle ezt a gesztust. Maria Rodriguez José Garcia-t a levegőbe tartva imát mond, vallásos asszony, és ebben a hitben nevelte Maria Garcia-t is, aki néha-néha el is néz a templomba, bár ráragadt anyjától annyi, hogy nehéz helyzetekben a konyhai fakeresztnél imádkozik.

Az idős bajszos ember megpaskolja Miguel Garcia vállát. Hosszú idő után az első fizikai érintése Maria Rodriguez és a kézfogásokon kívül. Egyébként természetes nagypapa reakciója van, nem lett túl izgatott unokája láttán, de teljesen büszke rá, hiszen az "ő vére". Azon gondolkozik, megjegyezze-e, hogy szerinte a szeme teljesen olyan, mint Maria Garcia-é. Végül kimondta, mire egy fél-kedves választ kapott Maria Rodriguez-től, hogy inkább olyan a szeme, mint a nagyapjáé. Érthető, hiszen Carlos Rodriguez szemei már szürkés zöldek a korai munka miatt. Mindig is a farmon dolgozott a katonaságig, ahol egyszer szerzett egy apró, de maradandó sebet a bal alkarján. Miután visszajött, 5 évig még a farmon dolgozott, napjában kétszer tejet hordott a faluban ahol felnőtt. Használt kék robogóján sokszor szemébe vágott az utca porfelhője. Sok mindent látott már, ami José Garcia-ra is vár, csak senki nem beszél róla. Carlos Rodriguez megjegyzés nélkül hagyta az előbb említett mondatot. Miguel Garcia halkan mosolyogva kuncogott egy kicsit, senki sem tudja miért, és mi volt ezzel a célja, hiszen Ő(ő) maga sem. De hiszen már mindenki megszokta már ezt az idilli családi

képet, nem? Ezek az apró dolgok megtörténnek a tudatunk nélkül, és szép lassan ugyanez megtörténik minden "ideális" családi házban azon a szeptemberi 12-ei délutánon.

A vacsoránál Miguel Garcia végnéz az asztalon, és tudatába ötlik, hogy sajnálja, hogy a szülei nem lehetnek itt. Talán anyját meglátogassák majd holnap, vagy holnapután. Vagy azon a "kellemes" vasárnapi vacsorán, amikor ugyebár senkinek nincs halaszthatatlan dolga, csak fenntartani a kapcsolatot a rokonsággal, akik ugyebár a legfontosabb eleme a társasági életednek miután családot alapítasz. Mert a vér lekötelez. (vagy mégsem?)

3

3

Maria Garcia és Miguel Garcia a tölgyfa babaágyába helyezik José Garcia-t. Kényelmes ágy, talán Miguel Garcia is elaludna benne, ha beleférne. Humorosnak találja ezt a gondolatot, amit most éppen megoszt a feleségével. Megpördítenek egy körbemenő kis játékot, ezt a tipikusat, amit babaágyak fölé szoktak felszerelni, talán azért vették, mert tízből kilenc ágyon ez volt az üzletben, vagy lehet, hogy hasznosnak is találták, erre már sose fognak rájönni, de most úgy tesznek, hogy nem érdekli őket. Na sebaj, majd, ha már csak lom lesz talán újra megkérdőjelezik, addig is boldogan tegyünk úgy, hogy ez most nem számít, hiszen csak apróság. És sok apróság nem alakíthatja ki az életünk egy nagy részét, ugye?

Végül Maria Garcia és Miguel Garcia elmentek aludni, amíg José Garcia szeptember 13 3:45-kor úgy nem döntött, hogy sírásával felkelti szüleit. Ez mindennapos jelenség lett a háznál. Maria Garcia elmében felkészült erre, hiszen eleget hallotta már ismerőseitől, elégszer látta már a tévében, de ezek szerint fizikailag és mentálisan még nem teljesen edzette be magát

erre, hiszen hogy is lehet azt? De nem baj, legalább Maria Garcia talált még egy dolgot, amelyet elpanaszolhat ismerőseinek, kiváltképp azoknak, akik még nem szülők. Még egy dolog amelyet elmondhat férjének esténként, aki ez idő tájt visszaállt dolgozni. Komolyan aggódott amiatt, hogyan tudták ilyen hirtelen felélni a direkt erre az időre félretett pénzüket. Gyengébb pillanataiban feleségét hibáztatta. Olyan gondolatok is eszébe jutottak, hogy lehet nem kellett volna annyi epres joghurtot venni, sőt talán ha vissza menne az időbe nem tenné meg, és feleségének azt mondaná, hogy ezt a jövőre gondolva teszi. Persze ezt akkori fejjel eszébe se ötlött volna vagy az "élete legboldogabb pillanatában" olyanra gondolni, hogy nem úgy alakul a jövő, ahogy akkor dopamin dúsítva elképzelte.

Miguel Garcia reggel 6-kor kelt, elindult a munkába a többi csapattagjával, ha lehet őket annak nevezni. Szorgalmas és keményen dolgozó ember, volt, aztán rájött, hogy tehet úgy mint mindenki más, és csak annyit dolgozik, amiről az rejlik, hogy megállás nélkül küszködik. Ha ez ugyan nem is igaz, ettől függetlenül nehéz munkája volt, de ugyan melyik munka nem nehéz a maga nevében? Csak az, amit lenézel, vagy nem értesz. Miguel Garcia rendszerint lenézte azokat az embereket akik azzal vágtak fel, hogy online keresnek pénzt, vagy könyvírók és nem könyvelők, újságírók és nem újsághordók, cégvezetők és nem cég élmunkások. Sokszor lett volna a helyükben, hiszen nekik "könnyebb", ki tudja, talán igaza is van.

Azon az átlagos péntek reggelen épp falat bontottak lefele, a por és téglaszemek csak úgy szálltak a végtelen légtérbe. Semmi különleges sem történt. Miguel Garcia ebéd közben fiára gondolt, és azt a következtetést vonta le, hogy apjával igazi

férfi lesz, és továbbra is keményen fog gürcölni a munkában családjáért. Ez egy fontos és eltökélt férfi felfogása, legalábbis ezt tanulta, és ezt is hallotta, tapasztalta, így ezt a másoktól átvett felfogást magáénak tudta be, bár nem gondolt túl a dolgokon, tovább azon, hogy mi lesz, ha a fizikai nem lesz elég?; de meg volt elégedve magával, hogy ilyen elhatározásra jutott. Hirtelen csak munkatársa zavarta meg, egy kissé túlsúlyos 29 éves férfi, Miguel Garcia úgy hivatkozik rá, hogy jóba vannak, hiszen már 4 éve együtt dolgoznak. Arról érdeklődik tőle, hogy hogy van, milyen érzés apának lenni. Jorge Torres nem tudja, de csak puszta megszokásból és "illemből" kérdezett rá ezekre, miközben Miguel Garcia válaszol kérdéseire, agya egészen máshol van, de azért végig hallgatja, sőt még kérdéseket is tesz fel neki. Kedvesnek szeretne látszani, amúgy sincs sok barátja, meg felesége és gyereke se. Arra hivatkozik, hogy előbb szeretné kiélni a fiatalságát, és magára koncentrálni. Tudja, hogy ezek üres kifogások, de talán ez kicsit enyhíti apja haragját amit irányába érez. Mindenesetre Jorge Torres továbbra is egy már lassan harmincas éveiben járó túlsúlyos egyszerű kőműves, aki most mintha barátságba lépne Miguel Garcia-val. Jorge Torres vezette be Miguel Garcia-t ebbe a világba, és az építkezési csapatba, ahol mindketten vannak. Mindkettőjük Brazil felmenőkkel rendelkeznek, és hamar jól elbeszélgettek egy 2004-es júliusi estén, amikor Jorge Torres felajánlotta a munkalehetőséget. Azóta havonta, vagy kéthavonta egyszer elmennek egy közeli bárba iszogatni, a szokásos társaság, a szokásos italokkal, a szokásos zenéiket hallgatva, szokásosan egyre eltávolodnak egymástól az ügyes-bajos dolgaikra hivatkozva. De ezt senki sem veszi észre, csak élvezik egymás társaságát, anélkül a tudat nélkül, hogy lehet ez az utolsó alkalom, hogy így összegyűltek a kissé kozmás, de ódivatú és szerény kocsmába, utoljára együtt

nézve a meccset, az utolsó hideg sört kikérve.

4

4

Eljött az idő, amikor José Garcia-nak elkezdtek kijönni a fogai. Kellemetlen volt mint neki, mint Maria Garcia és Miguel Garcia számára. Maria Garcia szerencsésnek tartotta magát, hogy egy-két alkalmat eltekintve nem volt komolyabb baj a szoptatási időszakban. Feltűnt nekik, hogy José Garcia eléggé szereti az alma ízét, legalábbis azt, amit képes volt elfogyasztani, nagyrészt pépesítve. Ezt olyan érdekesnek tartották, hogy meg is osztották Carlos Rodriguez és Maria Rodriguez-el, akik furcsán nézve, mintha büszkék lennének rá. Maria Rodriguez ezért fejébe vette, hogy minél hamarabb szeretné igazi almával megetetni José Garcia-t. Carlos Rodriguez egy politikai mozgalomról beszélt Miguel Garcia-val, ami a fővárosban van, és most olvasta az újságban, hogy nagyon sokan részt vesznek benne, és, hogy márpedig Ő(ő) ismeri az egyik támogatóját a mozgalomnak, mikor az még itt lakott és tejet hordott nála. Carlos Rodriguez büszke volt arra, hogy munkája miatt mennyi embert ismer. Habár nem sokat ért a név és kinézet ismerettel, meg azzal, hogy néha egy-két kikapott mondatot vagy részletet el tud kapni bizonyos családok életéből, amelyek ugyan egyál-

talán segítenek átlátni a teljes képet, na, de milyen az ember, szereti az ilyen dolgokat megosztani másokkal. Valószínűleg mások is ugyanígy osztanak meg kiragadott gondolatokat róluk. Nem mintha bárkit is annyira érdekelne, vagy hatással lenne a dolog, de okoz félreértéseket, de ez csak így természetes egy ilyen társadalom életében.

Miguel Garcia egyébként nincsen otthon a politikában, tévéjét inkább csak sport és akciófilmek nézésére használja, egyre gyakrabb túlórái miatt pedig már azt is kevesebbszer. Ezért próbálja általában kerülni a témát, de megvan a saját elképzelése a politikai dolgokról, inkább úgy van vele, hogy az idősebbekre hagyja ezt. De apósa iránt érzett kényszer tiszteletből belemegy a témába.

A két nő eközben vagy őket hallgatja, vagy José Garcia-ról beszélgetnek. így telik el egy óra, a hangulatok a két férfi között egyre fokozódnak, persze semmi komoly. José Garcia eközben megfigyeli, ahogy beszélnek, szűri magába a szavakat, habár mások ezzel most nincsenek teljes tudatában, vagy csak nem akarnak. Megfigyeli a pikáns megjegyzéseket, kérdéseket, hangulatszavakat, és szépen lassan kialakítja magába a kommunikáció képét. Habár nem ért semmit, de ott van, és szívja az információt, amit agya meglepően jól kezel. De ez átlagos a kisbabáknál, legalábbis annak kell lennie. Egy közeli házban a 7 hónapos Luis Fernandes Sánchez nagymamáját hallgatja, aki megmagyarázhatatlan okoktól fogva épp egy sütemény receptjét magyarázza neki, és, hogy milyen finom is lesz majd, néha énekelget közbe, néha a sütőre panaszkodik. Luis Fernandes Sánchez 26 nappal José Garcia előtt született, és most ő is ott ül, nem értve mi történik körülötte, csak szemét mereszti, néha

nevet, vagy sír, de végig tanul, tanul átlagos ember lenni.

5

5

José Garcia egy botot talált, amely egy virágcserépre volt téve a nappaliban. Érdekfeszítőnek találta, nézegette a lerothadt rügyeket, nem tudja, hogy került oda, de nem is érdekli. Viccesnek találja, hogy ha kezében rángassa, suhogó hangot ad ki. Maria Garcia telefonál a konyhában, mit sem tudva fia új játékáról. José Garcia amúgy új feladattal küszködik: járni tanul. De ezt a tanulást szívesen félbe hagyja olyan érdekes dolgok felfedezéséért cserébe mint ez a bot. Talán szüleinek is többször kéne utánozni gyermeküknek ezt a szokását.

Maria Garcia bemegy a nappaliba, majd elveszi a botot José Garcia elől, telefonon arra hivatkozva, hogy kiszúrhatja vele a szemét. José Garcia meghökken anyja e tette miatt, de nem tesz hozzá semmit, anyja csodálkozik fia új komoly viselkedésén, azt hitte sírni fog. Tíz perc múlva egy elhúzott "igen majd még hívlak, na hello" úgy döntött folytatja José Garcia járni tanítását. José Garcia elsőnek csak nevetve vonakodott, de végül megpróbálta újra a járást. Megint elesett.

Maria Garcia egyébként egy barátnőjével beszélt, legalábbis már 13 éves koruk óta ismerik egymást, osztálytársak voltak, és egyszer elutaztak a tengerpartra is még José Garcia születése előtt. Most Ana González Görögországban nyaral férjével. Tehetős férfit talált magának, még főiskolán ismerkedtek meg, és Maria Garcia tisztán emlékszik, hogy azon a héten csakis róla beszélt. Olyanokat mondott, hogy vele képzeli az életét, és ha most kérné meg akkor is egyből igent mondana. Fiatal bolondság, mondhatja az ember. De akkor és most külön helyszín, és ilyenkor a fiatal őrült szerelem már elmúlik, és ezeket a részeket nem véletlen hagyják ki a nagy romantikus regény írók. Egyébként Ana González azóta tartott rövid kapcsolatot másik férfival, de csak 2 hétig. Erről még Maria Garcia sem tud, Ana González persze ezt annak tudta fel, hogy férje keveset törődik vele, melyben egyrészt igaza is volt. Férjének is volt egyébként azóta egy rövid kapcsolata munkatársával, de erről senki sem tud, még Maria Garcia sem. most kint fekszenek a napon, szőke hajuk tele megy homokkal, és Ana González arra panaszkodik, hogy így megint hajat kellesz mosnia, majd ezt önmagában be tudja annak, hogy horoszkópja szerint ma olyan dolgot fog csinálni amit nem szeret (mintha mindenki nem azt csinálná naponta). De ezt a gondolatát megtartotta magának, mert férje kényesen kezeli ezt a témát. Egyszer említette neki, hogy Ő(ő) skorpió, és férje ezen is kiakadt, bár közre játszott, hogy ekkor utasította vissza közeledését munkatársa, de erről a korán nősült, gyakran panaszkodó 22 éves Ana González mit sem tudott.

6

6

Miguel Garcia magabiztosan vezette szürke trabantját az utakon, hátul José Garcia, mellette Maria Garcia. Miguel Garcia édesanyjához tartottak, aki két várossal odébb lakott. Az út kb. 30 percet vett igénybe. Isabella Garcia már egy hónapja nem látta fiát és unokáját. Szegény beteges is volt már, csak fiának nem mondta, nem akarta ezzel is terhelni. 20 éve költöztek ki férjével Brazíliából ide, a jobb megélhetés reményében. Férje erős ember volt, de egy nap, mikor még Miguel Garcia csak 19 éves volt, agyvérzést kapott. Senki sem számított erre, 4 napra rá eltemették.

Isabella Garcia csókolgatással fogadta unokáját. Ebédet készített egyetlen itt élő rokonainak. Nem volt nagy lakoma, az asszony nehezen tartotta el magát a nyugdíjból. Néha lekvárt árult az útszélen, ez lekötötte magányáról a figyelmet. Most csak élvezte, hogy nincs egyedül, hát érdekli is őt már kivel. Nem szívlelte Maria Garcia-t, de félt ezt fia szemébe mondani, inkább csak unokáját csodálta. Talán a jövőt látta benne? Sokan vannak vele úgy, főleg. ha már idős az ember, hogy gyermekeiben,

unokáiban a saját jövőjét sőt egészen a saját újjászületésüket lássák. Ez egy olyan felfogás amit általában a saját családi büszkeség, vagy a sok egyedül töltött idős kor alakít ki.

José Garcia már magabiztosan járkál, és ki is használja ezt a képességét. Maria Garcia járókát akar venni neki. Miguel Garcia azt mondja, hogy had járkáljon a házban. José Garcia egyre többet vesz észre a veszekedésekből, főleg otthon. Néha úgy néz, mintha értené az egészet. Mostanában mintha beszélni is próbálna. 3 héttel ezelőtt mondta ki az első szavát: "mmamma". Maria Garcia épp fürdette őt, és ekkor nagyon elégedettnek érezte magát. Felhívta szüleit és el is újságolta nekik a hírt, ez általában így szokott lenni.

Most új játékot vagy játszó társat talált magának José Garcia. Isabella Garcia macskája egy kis szőrű sziámi volt, öreg és sebekkel teli. Szerette a pástétomot, így ha az lejárt, mindig neki adták, most is hoztak neki. José Garcia próbálta megérteni ezt az új élőlényt: néha kicsit rángatta, húzogatta a szőrét, aztán simogatta, sőt, mintha még beszélni is próbált volna hozzá. Pont ahogy az emberek ismerkednek egymással.

7

7

Szerény kis akác asztal állt a nappali közepén. Olcsó sárga lufik lengték be a helyet, valami spanyol zene is szólt a háttérben. Majd a konyha ajtón belépett Miguel Garcia egy vanília mázas tortával, melynek a tetején egy hármas számú gyertya. José Garcia 3 éves lett. Nem volt egy nagy rendezvény, csupán a nagyszülők voltak ott, Ana González és férje, Jorge Torres, és egy szomszéd a kislányával, akiket csupán illemből hívtak meg.

José Garcia nevetett, miközben apjára nézett. A torta mellesleg hamar elfogyott, annak ellenére, hogy elő étel is volt. Másnap Mari Garcia férjét okolta ezért a "hibáért". Mely ebben a pillanatban igazán senkinek sem tűnt fel, és ha igen, a társalgás ellensúlyozta ezt az apró dolgot. De az ilyen apró dolgok jobban számítanak, mint azok amelyek valójában átalakítanak, pontosabban, sablonná tesznek, mivel azok ravaszak. De José Garcia csak élvezte az ízek kavalkádját aznap este, nem mindennapinak fogta fel a helyzetét. De talán húszon egy néhány év múlva leesik neki.

Jorge Torres humorosan jegyezte meg, hogy pont olyan göndör hajjal rendelkezik mint apja. Jorge Torres egyébként valahogy elkezdett randevúkra járni. Nem szívesen hangoztatja, de internetes társkeresőkön ismerkedett meg egy lánnyal, nála 4 évvel fiatalabb, kicsit csúnyácska alacsony, festett hajú árus. Talán nem a legvonzóbb leírás, de végül fel ismerte, hogy egy olyan ember mint Ő(ő) sokkal jobbra ne is vágyjon. Jorge Torres hozta el a tortát az üzletből, míg Miguel Garcia kocsija szervizben. A cukrász egy 43 éves elvált nő. Elhagyta a férjét, miután az alkohol problémákkal küzdött. Gyermekük sose volt, szüleinek ő volt az egyetlen lánya. Beállt cukrásznak, mivel ez volt az egyetlen hely, ahová felvették. Gyerekkorában balett táncos akart lenni, amiben valóban nincs semmi nevetséges. Most már donga lába van, és kerüli a színházakat. Benne és Jorge Torres-ben az a közös, hogy kilátástalanul keresnek szerelmet online, csak ezek szerint még nem találkoztak egymással. Ki tudja, talán majd egy napon meglássák egymás arcát, és így szólnak: “heh, őt meg már mintha láttam volna valahol”.

8

8

Maria Garcia épp nyakkendőket nézeget. Eljött inget és öltönyt venni José Garcia-nak, aki el van foglalva saját tükörképének vizsgálásával, furcsa pofákat vág, ezt humorosnak találja. Nem tetszik neki a zene, ami az üzletben szól. Egyébként Jorge Torres esküvőjére készülnek, amire speciális vendégként hivatottak. Nem készülnek nagy eseményre, nem mintha Jorge Torres-nek olyan sok ismerőse lenne. José Garcia a cipőket nézegeti, számokat lát rajta, anyjától megtudja, hogy az a cipők ára. Próbálja feldolgozni, hogy ez mit is jelent pontosan. Maria Garcia jó tanár lévén elmagyarázza, hogy ha egy alma ennyibe kerül, akkor ez a cipőt 150 almát ér. José Garcia még mindig értetlenül áll a tények előtt, de úgy tesz, mintha megértette volna. Végül egy fekete elegáns öltönyt kapott csíkos inggel, de a nyakkendőt nem volt hajlandó felvenni, így Maria Garcia úgy volt vele, hogy ezt ráhagyja.

Hazamenet eleredt az eső. Miguel Garcia vitte hazafelé családját a sikeres vásárlás után. Picit sokallta az árat, noha felesége így is lefelé kerekített, a csekket pedig kidobta. José Garcia

az ablakon nézte az egymással versenyző esőcseppeket. Apja már számára kedvesebb zenét hallgatott. Már elég jól értette azokat a témákat amikről a szülei beszéltek. Értette a pletykákat, és a veszekedéseket, legalábbis felfogta amennyire tőle telt. Szülei persze ilyenkor mindig elküldték azzal az indokkal, hogy most a felnőttek beszélgetnek; mint például amikor 1 hete a nagyszülőknél arról az esetről beszéltek mikor egy közeli cukrász öngyilkos lett. Carlos Rodriguez meg volt győződve róla, hogy ő ismerte az illetőt. José Garcia már találkozott a halál fogalmával, mikor Isabella Garcia macskája meghalt, vagy mikor leütötte azt a nagy bogarat a konyhába. Sokszor hallotta ezt a szót akkor ism amikor apja egy háborús drámát nézett a tévén. De még mindig nem volt számára elég világos, mit is rejt ez a dolog, csak azt, hogy a halált kerülni kell.

Jorge Torres és Emily Sanchez 2013. október 12-én házasodtak össze, majd bérletbe költöztek.

9

9

José Garcia félve lépett be a kapukon, megint a csíkos ingében volt, kapaszkodott Maria Garcia karjába, aki besétált vele az ajtóig. Ez volt az első napja az iskolában. Maria Garcia egy másik iskolába kapott újra állást, így sürgeti fiát, hogy ő is beérjen időben.

Ahogy José Garcia végig megy először a folyosón a csíkos kis ingében, hirtelen minden olyan idegen, ez számára már a rideg külvilág.

Ahogy José Antonio Cruz végig megy először a folyosón a kék kis ingében, hirtelen minden olyan idegen, ez számára már a rideg külvilág.

Ahogy Luis Fernandes Sánchez végig megy először a folyosón a fehér pöttyös kis ingében, hirtelen minden olyan idegen, ez számára már a rideg külvilág.

Ahogy Maria Castillo végig megy először a folyosón a csíkos kis szoknyájában, hirtelen minden olyan idegen, ez számára már a rideg külvilág.

Ahogy Fernando Morales végig megy először a folyosón a piros kis nyakkendőjében, hirtelen minden olyan idegen, ez számára

már a rideg külvilág.

Ahogy Ana Sofia Delgado végig megy először a folyosón a piros kis cipőjében, hirtelen minden olyan idegen, ez számára már a rideg külvilág.

Ahogy Laura Morales végig megy először a folyosón a fehér kis masnijában, hirtelen minden olyan idegen, ez számára már a rideg külvilág.

Ahogy Abigail Jackson végig megy először a folyosón a rózsaszín kis csokor nyakkendőjében, hirtelen minden olyan idegen, ez számára már a rideg külvilág.

Ahogy Miguel Ángel Navarro végig megy először a folyosón a fekete mintás ingében, hirtelen minden olyan idegen, ez számára már a rideg külvilág.

Ahogy Camilla Valentina Reyes végig megy először a folyosón a fehér kis ruhájában, hirtelen minden olyan idegen, ez számára már a rideg külvilág.

Ahogy David Jhonson Garcia végig megy először a folyosón a fekete kis lakkcipőjében, hirtelen minden olyan idegen, ez számára már a rideg külvilág.

José Garcia csupán Luis Fernandes Sánchez személyét ismeri, vele már találkozott az utcán, sőt egyszer együtt játszottak is. Ö(ő) volt bandita, Luis Fernandes Sánchez pedig rendőr volt. A két fiú egyébként szereti a közeli sarki boltban kapható három színű jégcsapot. Luis Fernandes Sánchez-re legtöbbször nagymamája vigyáz, mivel szülei sokszor nincsenek otthon. Ilyenkor mindig végig hallgatja, ahogy Luisa Sánchez a bibliából énekel neki.

A tanárnő megengedte, hogy a két fiú egymás mellé üljenek.

10

10

José Garcia fáradtan érkezik haza az iskolából, otthon most nincs senki. Maria Garcia ma sokáig dolgozik. José Garcia neki áll megcsinálni a házi feladatokat, amikor hirtelen valaki a nevét kiáltja. Luis Fernandes Sánchez az; kimentek az utcára. José Garcia kapott egy Batman képregényt Miguel Garcia-tól. Megmutatta az oda gyülekező utcai gyerekseregnek. Szinte mindenki eljátszotta, hogy érdekesnek találja. Valahányan irigyelték is tőle, főleg azért, mivel meg tudja mutatni mije van. Ebben már eléggé felnőttesek.

Ez előtt 3 hete, 2017. február 4-én halt meg Isabella Garcia, 1 évig rákos volt. Miguel Garcia sírt a temetésen, nem feltűnően, de a sírásás után siratta anyját. José Garcia is keservesen siratta nagymamáját, habár még nem értette teljesen, hogy mi is történt. Aznap Miguel Garcia sokat aludt, majd felkelt és ivott a halottra hivatkozva. Maria Garcia óvatosan, de próbált segíteni férjének. Végül 2 nap múlva már minden ment a régi formában.

Egyébként végre megengedhették maguknak, és csatlakoztak

az okostelefonosok csoportjába. José Garcia pedig megkapta Miguel Garcia régi gombos telefonját. Ezzel egy lépéssel közelebb technológiai fejlődéshez, és az uniformizálódáshoz. De ebben a pillanat mit sem számított, végre még egy dolog amelyet elmondhatnak a barátoknak. Egy újabb dolog amely majd távolabb viszi őket a többi embertől. Bár ez néha jól is hangzik.

Miguel Garcia ma hamarabb ért haza, mint Maria Garcia, így úgy döntött, ma ő süt. Személyes kedvenc húsát sütötte ki, melyből a holnapi elvitelre is csinált eleget. Maria Garcia fáradtan ért haza, nem evett, csak ágynak dőlt. Férje most rosszallóan nézett rá, de ezt nem fejezte ki. Eszébe jutott a fiatal nő, akitől a koporsót vették, csak egy kósza pillanatra ötlött fel előtte az arca, de ez a kép tovább is illant.

Egy 27 éves fekete hajú, erős púdert használó nő a tükörben nézi magát. Az együttérző arcát gyakorolja; ez a munkája része. Nem szerette a munkáját, kihasználni más emberek halálát, látni a gyászoló rokonokat, belegondolni, hogy amiket eladsz, hova jutnak és hogyan tekintenek majd rád mások, minden az elveivel szembe ment. Aztán a pénz megszerettette vele. Esténként mindig azon gondolkozik, hogy mégis mit is kezd az életével. De neki már mindegy, ugyanúgy, mint általában mindenkinek, hiszen már megtagadta önmagát.

11

11

José Garcia, a kis butus, azt hiszi igazán szerelmes. Van ez lány az osztályában, aki 4 napja rámosolygott. José Garcia most teljesen oda van érte, még csokit is vett neki, de még nem adta oda. Ez hogy is mondják, fontos esemény egy ember életében. Az első szerelemnek hitt egybeesés. Fontos, mivel eldönti hova is fog tartozni: akiknek összejött az első szerelem, vagy akiknek nem. De végül is mindegy, a legvégén mindkét csoport tagjai felismerek, hogy a szerelem csupán a leghétköznapibb mentális betegség.

José Garcia végül sosem adta oda neki a csokit, de egyszer kézen fogta a lányt. Aztán elfelejtették egymást. Ekkor 10 évesek voltak. Talán egy szép napon José Garcia vissza emlékszik erre az első nagy szerelemre.

Tizenkettedik születésnapjára José Garcia kapott egy régi Office számítógépet. Persze elveszett az internet fojtó bugyraiba és játék kalózkodás csodáiban. Miguel Garcia és Maria Garcia persze kevésbé értettek hozzá, így fiuk szabadon gazdálkod-

hatott az online téren. José Garcia rájött, hogy szereti a detektív filmeket, így ekkor tájt sokat nézett. Ő akart lenni Sherlock Holmes, vagy legalábbis egy igazi nyomozó. Nem kellett sok idő míg telefonján is és gépén is neki vetette magát a social media világába. Először csak egyet használt, aztán egyre többet. Amelyek ugyanazok voltak, csak más színben kinézetben. És annak, hogy ennyi minden ugyanazt használt, az volt az értelme, azon kívül, hogy ne maradjon ki ha már mások is használjál, hogy...., hogy..... nem is értem, ezek szerint elfelejtettem. José Garcia ezután fejébe vette, hogy videós tartalomgyártó lesz. Az első két videója teljes kudarc lett, és egy osztálytársa meg is ismerte, így végül feladta ezt az álmát. Ez a bizonyos osztálytárs Maria Castillo volt. Azt mondják rá kedves és figyelmes kislány. Esténként szereti azt nézni, ahogy a tűz ég, azzal fűtenek. Szeret olvasni, és apja megtanította zongorázni. Előtte az élet, és tehetséges is. Csupán egy baj van: nagyon beteges. Szülei nem tudják mi az oka, talán valami komolyabb betegség van a háttérben. Vannak napok mikor nem bír lábra állni. Talán ez jár azért, mert el tudnál érni valamit? Bár a végén úgysem számít. A végén úgysem számít már semmi sem.

12

12

Miguel Garcia lesérült munkája közben, 1 hónapig ágyba került. Maria Rodriguez gyakran járt át, míg Maria Garcia dolgozott. José Garcia egy fontos dolgozatára készült, átlagos tanuló volt. Angolból kiemelkedő volt, néha másból is jól teljesített. Most végzi az első évét középiskolán. Semmi különlegest nem tervezett még el. Ezek szerint detektív álmairól mér lemondott, gyerekesnek tartsa őket. Titokban kipróbálta a cigit, és habár nem mondta, de már ivott ott is, ahol a szülei nem voltak. Most megint tetszik neki valaki, és nyáron munkát szeretne, hogy egy jobb gépet tudjon venni.

Ezen tervét nyáron megvalósította, egy boltban pakolt árut 2 hétig, majd felépült apjával dolgozott 5 hétig. Nagyon büszke volt munkája eredményére, az új gépére, de sokkal inkább arra, hogy magában kereste meg rá a pénzt. Továbbra is jó barátok voltak Luis Fernandes Sánchez-el, legalábbis legtöbb szabadidejüket együtt töltötték. Egy nap elmentek egy tóhoz fürödni, sok mindenki mást is hívtak. Ahogy José Garcia úszott a lába beleakadt egy tó mélyén hagyott kötélbe. Pár perc alatt

kihúzták onnan, otthon nem mondta el. Bele gondolt, mi lett volna ha akkor pont nincs ott senki.

José Garcia nem értette ki is Ő(ő). Nem tudta mit kellene csinálni, hova tart, vagy mit csináljon. Elege lett mindenből, és sokszor direkt veszekedett szüleivel. Kijárt egy kisebb bandába amit az utcán anno játszó kölykökkel alapítottak. Vagy bent feküdt és zenét hallgatott. Sokszor elképzelte, hogy híres, sikeres, aztán rájött, hogy nem tudná megtenni. Aztán vadregényes romantikát képzelt az életébe, de egy szóváltás után rájött, hogy az élet nem így működik. José Garcia dühös volt, mivel nem tudott semmit, de úgy tett, hogy mindent tud. Luis Fernandes Sánchez egy ablakon nézte a holdat, titokban elszívott egy cigit, elhitetve magával, hogy az majd segít neki. Szüleit 2 napja nem látta, csak a hangjukat hallotta, mikor hazajöttek, azt tettette, hogy alszik. Esténként azon gondolkozott mégis mit kezdjen az életével. Elképzelte, hogy gazdag, hogy egy csodás barátnője van. Majd sóhajtott egyet és eldöntötte, hogy ez csak gyerekes képzelődés, mindig is rendőr akart lenni. Miközben a holdat nézte, azon tűnődött, vajon van aki megérti és hasonló helyzetben van. Furcsán letagadta majdnem az egész emberiséget, majd azt mondta magában, hogy amúgy sincs senki aki olyan helyzetben van mint Ő(ő).

13

13

José Garcia eldöntötte, hogy mérnök lesz, és majd sok pénzt fog keresni, meggazdagszik stb stb. Azon gondolkozott, melyik egyetemre jelentkezzen, amely megváltoztatja a jövőjét. 8 perc sétára a házuktól egy vele egykorú lány gondolkozik, hol jelentkezzen mérnöknek. Szegénynek nemrég váltak el a szülei. Végül annyit mondták már neki, hogy Ő(ő) is elkezdte sajnálni magát. Anyja lent vacsorázik, apja már talált magának új családot, de két hetente találkozik lányával, és segít az eltartásában. A 17 éves Valentina Mendoza el akarja magát teljesen különíteni szüleitől. Ki tudja, talán még lehet találkoznak José Garcia-val.

Maria Garcia kétkedve fogadta fia tervét, Miguel Garcia örömmel. Azt mondta a fiára, hogy talpra esett. Maria Garcia azt mondta, hogy nem nézte volna ki José Garcia-ból, hogy pont mérnök akar majd lenni.

A nyáron José Garcia találkozott egy aranyos lánnyal Sofia López-el. Egymásba szerettek, de még egyikük sem mondta el szüleinek, erre csupán egy 2026.-ai péntek este került sor. José

Garcia meglepetésére szülei igen kellemesen fogadták a hírt. Sofia López szülei már kevésbé, de egy idő után megenyhültek. így José Garcia harmadik nagy szerelme végre összejött. Sülve-főlve együtt voltak azon a nyáron. Majd José Garcia elment egyetemre, a jövője érdekében, legalábbis azt hitte.

14

14

José Garcia 31 éves mérnök, szakember. Boldog házasságban él feleségével Sofia Garcia-al, akivel 2 gyerekük született: Maria Sarah Garcia és Fernando Garcia. José Garcia-nak már nincsenek álmai, csak vágyai, mint például egy hideg sör egy meleg nyári napon, vagy még egy szoba a gyerekeknek. A nagyobb álmokat már elnyomja az a kialakított helyzet, melyben mindent rá lehet fogni a munkára, a családra és ehhez hasonlókra. Köznyelvben talán ezt hívják úgy, hogy végre felnőtt (vagy nem tudom, nem vagyok jó ezekben).

Maria Garcia 2047. május 30-án hunyt el. José Garcia főnöke nehezen engedte el. Kőfejű ember, minden napjait már csak leéli, hogy pénzt kaszáljon, meg, hogy éljen. Barátai nincsenek, gyerekei külföldön, felesége 3 éve hunyt el rákban. Nem vágyik másra, csak hogy otthon forró fürdőt vegyen és tévézzen. Talán ebbe a történetben Ő(ő) lehet a sikeres.

Carlos Rodriguez - 2048.május 20.
Maria Rodriguez - 2050. március 11.

Jorge Torres - 2053. július 2.
Emily Sanchez - 2058. augusztus 13.
Miguel Garcia - 2064. január 4.

José Garcia 65 éves korában idősek otthonába került, feleségével, Sofia Garcia-al együtt. Egyedül fiúk, Fernando Garcia nézett be hozzájuk.

José Garcia stroke-ot kapott 2081. november 28-án. Felesége és két gyermeke temette el.

Sofia Garcia 2082. december 10-én hunyt el, férje mellé temették.

Fia Fernando Garcia-nak két gyermeke született. Ő boldog életet élt, majd 40 évesen elvált, 50 évesen elütötték, vízvezető volt. Testvére Maria Sarah Garcia gyerek nélkül halt meg 80 éves korában.

Fernando Garcia gyermekei Dominic Garcia és Frederico Ángel Garcia.

Dominic Garcia híres kosárlabdázó lehetett volna de végül nem lett az. 67 évesen meghalt. Gyereke: Amelia Garcia

Frederico Ángel Garcia két könyvet is kiadott életében, 10 évig próbálkozott de ne lett belőle író. 34 évesen alkoholistaként végezte, túladagolás miatt meghalt.

Amelia Garcia hozzámént egy gazdag férfihoz, Ő(ő) maga énekesnő lett. Rájött, hogy az élete nem lesz más attól, hogy híres. 3 gyereke született....

Meddig folytassam még ezt a sort? Hát nem érteted? Mind ugyanaz. Egy a sok közül, "unus es ex multis". Akár te is lehettél

volna José Garcia helyébe. A végére látod, úgysem számít.